

Лесь Подерв'янський

Рух життя, або Динамо

Збірник

Рух життя, або Динамо

Сцена поступово освітлюється місячним сяйвом, так що становиться видно сидячого мудила і другого мудила, що стоїть біля дверей. Раптом зверху падає кінець, по ньому видко з'їжджає третій мудило і дає пизди першому.

Третій мудило. А ось маєш!

Перший мудило. Уууу... (Йому боляче.)

Третій мудило тікає. Деякий час на сцені тихо. Другий мудило стоїть біля дверей і нічого не робить. Прибігає четвертий мудило.

Четвертий мудило. Куди він побіг? (Другий мудило мовчить.)

Четвертий мудило. Пизди захотів? На! (Пиздить його.)

Другий мудило падає, четвертий мудило тікає. Деякий час на сцені тихо Потім вбігає п'ятий мудило.

П'ятий мудило (питає у другого). Куди він побіг?

Другий мудило (пиздить його). А ось тобі, щоб не питав!

П'ятий мудило падає. Вбігає шостий мудило.

Шостий мудило. Біжимо туди! (Показує.)

Шостий і другий мудили тікають. П'ятий мудило робить відчайдушні спроби піднятися, але раптом двері падають і припизджують його. На сцені з'являється сьомий мудило. На ньому наклеєний напис: «НІХТО В ЦЬОМУ НЕ ВИНУВАТИЙ!!!».

Завіса

Нірвана, або альзошпрех Заратустра

Сюрреалістичні нутроці котельної, в якій, однак, затишно приваблюють погляд хазяйські полиці з консервами, соліннями, маринадами, крупами, милом, макаронами та іншими необхідними при фінансовій кризі і громадянській війні речами. У кутку таємниче виблискує імпортна (і, вочевидь, поцуплена) сантехніка з нержавейки, схожа

на лицарський обладунок. В центрі, біля манометрів і кранів невідомого призначення, розташований убогий стіл з кришкою з блакитної пластмаси і дистрофічними залізними ніжками. Далі за столом – подерті двері, на яких де-по-де нашкрябані сакральні заклинання і містичні побажання, здебільше непристойного характеру, а також назви футбольних команд, рок-груп і інші невідомі слова іншомовного походження. Краще за все нам видно слово «Nirvana», яке по діагоналі перетинає двері, літерою «а» упираючись в коротке, але сильне, як постріл, слово «Fuck».

За столом сидять: хазяїн котельної Веніамін, якого друзі лагідно звать Веніком, і його друзі Шурон, Йонатан, Вареник і Туз, і апетитно кияють самогонку, в той час коли в темному кутку приємної форми пикарий телевізор «Sony» показує смішне і водночас з тим трагічне кіно. Це не Кустурица і не Грінуйей. Це засідання Верховної Ради.

Депутат (у телевізорі). Поки ми з вами отут теревеним, пенсіонери не получають пенсію, солдати патрони, газовики газ, нафтовики нафту, а в Дніпрі перевелась риба, а в коморах миші, бо нема що гризти, так що без Росії нам, товариші і панове, повний гаплик, шо неясно?

Зал засідань погрозливо гуде.

Венік. Ну, оце я, хлопці, прихожу в котельну, як всігда, дістаю півлітра, закуску, помидорчики, сало, я люблю, щоб у мене все по-людськи було, ви ж знаєте, у мене тут ядєрку можна пересидіть, наливаю собі стаканюру, і шось, знаєте, мені мішає, ну погано, та й годі. Я тудя-сюда, ну наче хтось тут є і за спиною дивиться. Я тіки так різко повертаюся всією рамою назад, Йо-майю, не повірите! Отака жаба сидить і на мене дивиться. Главное, шо інтересно, як вона тудя попала? Двері ж зачинені. Хлопці, я сразу пойняв – це шось не те... А потім мене як вдарило! Це Светка! Я її так взяв на лопату і думав у піч кинути, а потім думаю: «Ні-і!». Йонатан, ну сам подумай, нашо воно мені? Так двері відчинив і у двір кинув на хрін. Так Светку на слідуючий день паралізувало!..

Вареник при цих словах боягузливо хреститься.

Йонатан. Цариця небесна, спасі і сохрани!

Шурон. Ми якось ідемо з Бліном, коли оце біля гастроному, шо оце на углу... Ну оце там, де Героїв космоса і Героїв труда... Взяти портвейну, ідем собі. Блін каже: «Дивись назад, тіки потихеньку...» Я дивлюсь – отакенний кіт чорний за нами іде! Ми, значить, по Ворошилова і на Зою Космодем'янську. Він за нами. Ми у двір, звідти бульваром і через Котовського на Павліка...

Вареник. Якого Павліка?..

Шурон. Морозова! Іде, падлюка! Я так біля стіни стою, аж спина мокра стала, а Блін і каже: «Шурон, спакійно! Це він не по тебе, це він по мене прийшов». Так стоїмо, а він тоже стоїть і на нас дивиться, а чорний, як ніч, страшний! А здоровий, як Веніків собака! Коли це Шаленчиха іде, і сразу до мене: «Шурон, а який же ти зробився здоровий та красівий!». Ну-ну, думаю, ще тільки цього мені нехватало! Так дулю скрутив і в кармані держу, думаю, давай базікай!..

Йонатан. А дулю нашо?

Венік. Ати шо, незнаєш? Вона ж робить! Вже двох чоловіків поховала, а зараз третього шукає! Ти думаєш, вона просто так біля цвинтаря живе? Я тобі так, Йонатан, скажу. Просто так нічого не буває.

Вареник. Точно. Мені Туз книгу читав. Називається «Бхагаватгіта». Там тоже так написано...

Йонатан. Шо Гіта, шо Зіта – всі тьолки прастітутки.

Депутат (у телевізорі). А половина депутатів, шо сидять в сесійному залі, прийшли сюди з тюрми, а ще по другій половині тюрма плаче...

Удверіз написом «Nirvana» гупають.

Йонатан (злякано). Хто там?

Зловісна тиша, чути тільки, як вільно і плавно тече самогонка по широкій горлянці Веніка.

Вареник. А шо там у тебе таке?

Венік (тихо, зловісним голосом). Того ніхто не знає. Ключа загубили. Одні кажуть, шо там гестапо було, а старий Кіндрат, ну шо ото від самогонки помер, казав, шо тіатр...

Туз. Це отой, шо медекспертиза написала: «Тело прожгло діван»?

Венік (хрипко). Той самий.

Йонатан. Та... Шо тіатр, шо гестапо – один хуй.

Шурон. А ти шо, в тіатрі був?

Йонатан. Ми з Людкою осінню в Київ їздили, нашого собаку в'язати. То Людка приїбалась: «Пайдьом в тіатр, да пайдьом в тіатр». То пішли...

Шурон. І шо?

Йонатан. Та нема на шо дивитись! Одні підараси...

Венік. Та, Йонатан, не пизди!

Йонатан. Шо, я підарасів не знаю? Одні підараси, і ще прийомчики один одному показують, оті, якіх, джіу-джитсу! Ашо воно там робиться – хуй просциш... Я думав, там хоч актриси такі степенні будуть, нема жодної! Самі тільки підараси. Ну я бачу таке діло, то ломанувся в бухвет і там всю другу серію просидів. А Людці сподобалось...

Депутат (у телевізорі). Нам раньше всі всігда завідували, а тепер вони з нас хотять зробити хуторян...

Венік. І ото буває, вночі гупають, а потім наче собака скавчить...

Туз. То, мабуть, гестапівська вівчарка.

Венік. Я тут одного стрів з такою. Стою я в галантереї і дивлюсь собі зубні щітки, шо раньше стоїли руб двадцять три, а тепер руб тридцять сім копійок, коли оце заходе в отдел з собакою і каже: «Покажете міне етот відеосмагнітофон». То я йому і кажу: «Откуда ти такой смелый?» А він каже: «З Ракітного». Я один раз махнув ниткою, то він одлетів на шість метрів двадцять п'ять сантиметрів. А він каже до собаки: «Джек, фас!» То я йому кажу: «Давай сюда твоего собаку! Я його порву!»

Йонатан. Мені раз Шаленчиха казала...

Венік. Я тобі, Йонатан, так скажу, тільки потім не кажи, шо я не казав...

Йонатан. Ну шо?

Венік. В Шаленчихи мандавошки.

Вареник. Вона вооще дурна. Я їй кажу: «Ходім разом на базар носки продавать. І тобі, і мені вигодно». Приходим, розкладаєм товар, а вона: «Ігор, я хочу піва». Думаю, нехай. Купив їй пляшку. Вона випила: «Ігор, я хочу водки». Я їй кажу: «Шаленчиха, мені так невигодно», – а вона: «Какой ти скучний!». Це я скучний! А вона, блядь, весела!

У двері з написом «Nirvana» гупають.

Венік (з п'яним роздратуванням). Ну чоґо б оце я гупав? (Роздратовано пиздить ногою в двері.)

Йонатан. Це як у Ніцше написано. Коли ти дивишся в безодню, безодня дивиться на тебе.

Туз. Ати шо, читав?

Йонатан. Мене Людка заставляла. Вона стенку купила і почала туди книжки складати, шо на макулатуру обміняла. Голсуорсі, блядь, про тих, про серів і серух. Так шо вона, сука, зробила, каже, шо поки всього Голсуорсі не прочитаю, вона мені давати не буде. Ну я того Голсуорсі хуйнув про серів, вона мені Ніцше. Я їй кажу: «Люда, ми так не договарювались».

Венік. Я тобі так скажу, Йонатанді стенкі, книги – то дурне діло. Всякій ремонт надо починати з сантехніки.

Туз. Ти тоґе, Венік, розпиздівся, наче самий умний. Ти краще скажи, де ти дівся, коли нас з Бліном ракітнянські пиздили?

Венік. Хлопці, понімаєте, тоді так срати захотілося, прямо біда. Ну їй-бо, не брешу! Не вірете? Я можу гавно показати!

Хлопці з насолодою тягнуть самогонку, переварюючи цю інформацію. І саме в цю мить входить Шаленчиха.

Вона здорова і гарна молодиця, її вульгарне і неохайне вбрання пасує їй краще, ніж вишукані італійські шмотки українським поп-зіркам. З двох висказаних вище припущень: а) Шаленчиха «робить»; б) у Шаленчихи мандавошки, – ми схиляємося в бік останнього. В руці у Шаленчихи клітчата торба мандрівних «човників», під пахвою – журнал «Парад».

Шаленчиха. Привіт, «Компана»! Я вам почитати принесла!

Йонатан. А ти вмієш?

Шаленчиха (сідає і без зайвої церемонії наливає собі гранчака). Ти перед Людкой виябуйся, Йонатан. (Шаленчиха миттєво заливає гранчак в горлянку і смачно хрумкає огірком.) От дивіться, шо тут написано. (Розкриває журнал «Парад» і читає в голос.) «Я, конечно, некоторое время очень плотно тусовала. Но если кто думает, шо бить суперледі легко, то это ашибка».

Венік. Но і трудного тоґе нема ніхуя.

Шаленчиха. Це тобі, Венік, всьо ліґко в жи́зні дається. А в жінок жи́знь трудная. Осьо, дивись! (Читає.) «Кстаті, благодаря опценію з тусовкой я розширила круг своїх

інтересов, а ето ізбавіло міня от снобізма в манере одіваться. Хотя порой, когда я надіваю Дону Каран, міне кажется, что міня ето взросліт».

Йонатан. А тебе зато, Шаленчиха, всьо молодіт, яку б хуйнюти не наділа.

У двері з написом «Nirvana» гупають, за дверима чути скавучання собаки.

Депутат (у телевізорі). Росія і Біларусь – це наші брати, а брати повинні жити разом, в одній хаті, бо як сказав поет: «В одній хаті – одна правда, й сила, і воля».

Гупання, скавучання і депутатська промова зливаються в єдину какофонію.

Венік. Живу, як в дурдомі. Вчора жаба, сьогодні – ці привиди гестапівські!..

Вареник. А зуби тобі хто вибив?

Венік. Зуби – то хуйня. Я того казла знайшов. Вечором прихожу, так легенько двері відчиняю носакон. В хаті його радіхони сидять. Я зразу сокиру в стіл: «Ось-ось-о тобі!» Питаю: «Де ваш казьоль?»

Шурон. А вони?

Венік. Та нічого. Я взяв дінґами.

Гупання в двері і скавучання собаки стали вже звичними. До цього додається ще новий звук. Це звук ключа, яким безпорадно совають у замку.

Вареник (злякано). Блядь, це німці! Пацани, точно!

Шурон (до Йонатана). Йонатан, а шо там у Ніцше про таке написано?

Йонатан. У Ніцше написано: «Не бздо в каністру!»

Венік підбира з підлоги важку і гарну деталь сантехніки, зроблену з нержавейки, і становиться в античній позі біля дверей. Хлопці озброюються арматурою. Шаленчиха без всяких зусиль дістає з клітчатой торби важкі тіски. Гупання, скавучання, приглушені матюки.

Шурон. Шаленчиха, а шо ти тіски з собою носиш? Шо ти в них зажимаєш?

Шаленчиха. Те, про шо ти подумав. Твої яйця!

Під напором потойбічних сил двері з «Nirvanoio» відчиняються. До котельної входять істоти, котрі зникли за цими дверима хтозна-коли. Це Буратшо, Пьєро, Мальвіна, батько Карло, Дуремар, Карабас-Барабас і пудель Артемон.

Всі вони мають дорослий (якщо не сказати старий) вигляд. Буратіно має алкоголічеські набряки під очима, червоний ніс з синіми жилками і невиразного кольору очі. В танцюючих руках він несе здоровенний золотий ключик. Пьєро схожий на Вертинського після повернення з еміґрації. Мальвіна – це типова нетвереза вокзальна повія пенсійного віку. У Карабаса-Барабаса сива, як в Діда Мороза, борода волочиться по брудній підлозі. Батька Карла везе на інвалідному возику Дуремар, єдиний з усієї компанії, хто зовсім не змінився. Замикає процесію облізлий і сивий пудель Артемон.

Мальвіна (іґриво задирає спідницю, під якою виявляються неапетитні чулки та резінки). Ну что, рєб'ята, займемося арифметикою?

Йонатан. Йдьош до жєнщини – возьми пльотку!

Карабас-Барабас(тупо). Пльотку в семь хвостов... Пльотку в семь хвостов...

Депутат (в телевизорі). Ніч іскриться і вспихує, як большой фонтан. І душа моя – іскрящийся фонтан...

Место зустрічі змінить ніззя, блядь!

Дійові особи

Незнайка, супермен-вікінг.

Гурвінок, антисеміт.

Карандаш, художник-кічмен.

Самоделкін, матрос торговельного флота.

Петрушка, мовчазний карлік в кепці.

Буратіно, просто поц.

Мальвіна, девушка з голубою волоснею.

Сінєглазка, алкоголіческа подорва.

Красна Шапочка, красива, лінива, егоїстична і дурна блядь.

Артемон, чорний собака.

Мнацаканов, привид у телевизорі.

Дія перша

Дія відбувається в майстерні Карандаша. В майстерні розвішані розкошні вироби хазяїна, в числі яких: пофарбовані гіпсові голови піратів, попільниця у вигляді смерті і голі дівчата в рамі рококо. Біля вікна сидить Петрушка, мовчазний карлік кепці, і фарбує яєчко. На полу хропуть п'яні, брудні і голі Самоделкін в рваному тельніку і Карандаш. На них верхи спить пудель Артемон.

За столом сидять два дебіла, Буратіно і Гурвінок, п'ють і пиздять. З ванної долинають звуки води і веселий регіт Красної Шапочки.

Буратіно (страшним, хрипким голосом). І от, блядь, він смотріт, шо та хуйня летить. Кругом неї фари, лампи там всякі, і сама червоняста лампа мигає. А летить вона йому на город. От воно стало біля клуні і мигає. Той мудацк пиздує тудя. Жінка кричить. Він тіки так: «Спакойно, стара блядь!» А з цієї хуйні так рука його – раз! А іді сюда! Запхали в НЛО і кудись полетіли до хріна на роги.

Гурвінок. Оце все?

Буратіно. Не, вони політали тудя-сюда, ну там всьо таке. Прилетіли і викинули його кхуям. І чувак той після цього все нахуй забув. Його питають: «Як тебе звуть?» А він: «Бе-е-е». Йому показують жінку, а він: «Бе-е-е».

Гурвінок. Та то всьо хуйня.

Буратіно. Та яка хуйня, блядь, в книзі написано!

Гурвінок. У мене кум – він в Ісайках директор бані, так його небіж приходить додому, а жінки нема. Він до сусідки – сусідки нема. Він сховався за піч, думав, як прийде – налякає. Коли та блядь приходить, скидає одержу, волоси так розпускає, якоюсь хуйнюо намазалась, і раз-у трубу. Кумів небіж тоже, все поскидав і давай мазаться. Намазався і тоже у трубу. Прилітає на якусь гору, ну там, де ото вони гуляють. Стоїть отаке крісло, на ньому сидить їхній цар, всьо таке. Ата блядь каже: «А ти шо тут робиш? Ану пиздуй отсюда». Дає йому поліно, чуєш, каже: «Це твій кінь, і давай пиздуй, щоб тебе не виділи. Тільки не пизди нікому, бо помреш». Він прилетів і зразу ж куму напиздів, а той мені.

Буратіно. І шо, помер?

Гурвінок. Тут же! Як ховали, то весь синій в гробу лежав...

У двері гупають.

Буратіно (до Петрушки). Ти, педрило, ану катай, відкрий.

Петрушка мовчки кидаяйця і пиздус до дверей.

Гурвінок (роздивляється Петрушкіну працю). Блядь, якогось жида нарисував!

Входить Мальвіна, потряхуючи голубою волоснею.

Буратіно. О! А шо, Мальвіна, даси поїбаться?

Мальвіна (ображається). Блядь! Шо ето значіт? Шо, у тебе жени для етого нет?

Буратіно. Ну яка жена, ну скажи, ну при чому здесь жена?

Мальвіна. Якщо хоче, хлопчики, тіки в рот. Ето пожалуйста, ето можно. А поїбаться? Дома їбайтесь.

Гурвінок. У! Жадна сука.

Гурвінок і Буранно кирають. З ванної доноситься щасливий і дурний регіт Червоної Шапочки та звуки води.

Гурвінок (неприємно отригуючись). Я одну тьолку кадата знал, така красіва тьолка. Ну, в неї, понімаєш, тіки тело красівоє, більше ніхуя нема, мозгі совсем отсутствуют. Вона встрічалась з парнем, такий хароший парніша! Он мечтал, шо він колись піде в армію, а вона буде його ждять. І от приходять вони в беседку, а вона йому і каже: «А тепер їби меня». А він їй: «Как ето?» А она говоріт йому: «От січас я тобі покажу, как ето». І не он її, а вона його сама виїбла! Ну, значіт, він їй целку зламав, і йому понравілось. А вона лежить і каже: «А тепер пішов на хуй». А він каже: «Как ето?» От жалко пацана...

Буратіно. Різні случаї есть. Меня тоже одна тьолка любила. Бувало, я прийду, сяду, а лягати зразу не могу, щоб не наблювать. Отак і сиджу всьо время. А она, сука, пододьот сзаду, рукі на плечі положіт і гладіт, і гладіт. А я їй: «Шо ти, стерво, мене гладіш? Шо я тобі – кіт?» І по їбальніку її зразу, на! (Вздихає.) Любила

меня!..

Мальвіна. От не люблю, када мужики таке пиздятъ. І та любіла, і та хуєла. Та подивіться на себе, кому ви нужні?

Входить Незнайка, белокурий супермен-вікінг, адетий в кожаное пальто, надіте на кожаний піджак. На руках у Незнайки золоті гайки. З усіх карманів стирчать пачки грошей.

Мальвіна (сама до себе). Это піздец!

Слідом за Незнайкою іде Сінеглазка. Під очима у неї бланжі. Сама вона п'яна, розкована, смердюча і нікому не нужна, крім Незнайки.

Сінеглазка. Здраствуйте, ребята! Я вам поїбаться прінєсла...

Незнайка (з прибалтійським акцентом). Послушай, Сінеглазка, я тебе прашу!..

Сінеглазка. От'єбісь! Надоел, дурак. Ребята...

Незнайка(растеряно). Сінеглазочка, что я такого сказал?

Мальвіна (до Незнайки). Простіте, у вас такой пріятний акцент. Ви не немец, случайно?

Незнайка. Нет. Я с Прибалтікі.

Мальвіна. Ах, как інтересно. Скажіте мінє свойо імя.

Незнайка. Незнаускас. Простіте меня, я січас. (До Сінеглазки). Сінеглазочка, можна тебя на мінутку? Пройдьом до уборной і назад.

Сінеглазка і Незнайка йдуть в просторную уборную, звідки в самом скором времєні доносяться протівні женські п'яні матюки і звуки ляпасів.

Мальвіна. Боже мой, я етого не винесу. Какой мен, какой мужчіна!

Буратіно. Мальвіна, вони в сральню пішли, а ми давай в ванну пойдьом.

Гурвінок. Та куда ж ви пойдьоте? Там Красна Шапочка іще з утра сідіт.

Мальвіна. Отстаньте от меня, кобелі протівні, я етого не винесу. Боже мой!

Мальвіна починає ридати. З уборної чути крики Сінеглазки.

Сінеглазка. Я ібала твої бабки, я ібала твою машину! Жлоб! Казьол!

Чути знову ляпаси і опять ридання Женській плач звучить в унісон красіво і мощно. Його звуки будять Самоделкіна – матроса торговельного флоту, і Карандаша – художника-кічмена.

Самоделкін (скидаз себе Артамона). Ха-га! Дєвушкі ридаютъ, матроси сміютъся! (До Карандаша.) Антоніо, пад'йом! Ілі в тебя собаку кінуть?

Карандаш. Не трогай, вона заразна. І вобщє, якого хуя? Мнє завтра на базар. Шо за бляді? Шо за розклади? Я Буратінові сказав, шоб помив посуду, блядь, де чистота, де ікебана? Щас всі у мене пойдуть на хуй!..

Самоделкін. Ха-га! Ніхуя не знаєте про матросів, салабони! (Дико реве.) «...Напрасно

старушка ждьот сина домой...» Антонію, вставай, блядь, бо щас собаку кину в їбальнік!

Карандаш. Шо за Антонію? Меня Карандаш звуть!

Самоделкін. Ну, щітай, шоти довиябувавсь!..

Самоделкін швирия собаку Артемона в рило Карандашу. Артемон і Карандаш верещать. Саме в цю мить з уборної приходить Незнайка. Він тихо плаче. Він сідає, охопивши голову двома руками, і плечі його трясуться. При цьому весьолість Самоделкіна сягає вищого рівня.

Самоделкін (дико реве). «...Єй скажуть, она заридає...»

Самоделкін реве і танцює чечьотку. З уборної раком вилазе відпизджена Сінеглазка.

Сінеглазка (стоячи раком). «...А волни бегут от вінта за кормой...»

Карандаш. А зараз всі на хуй пойдуть.

Гурвінок. Дайте мені жида, дружбани! Дайте жида – от моя просьба!

Сінеглазка стоїть раком на півдорозі між уборною і общою залою, вона блює і співає. З ванної чути веселі звуки, іздаваємиє Красною Шапочкою. Хлопці гуляють. Не приймають участі в веселощах тіки плачущий Незнайка, Мальвіна і Петрушка, мовчазний карлік у кепці. Мальвіна підходить до ридаючого Незнайки, кладе йому руки на плечі і пестить його.

Мальвіна. Давайте уйдьом отсюда, я вас прошу! Уйдьом і будем счастліви.

Незнайка, кайфуючи, шо його пожаліли, з усією силою б'є головою в стіну і ридає ще голосніше.

Мальвіна. Ну, ну, не нада. Она вас не стоїт. Не нада, хароший мой! (Ігриво.) А то, еслі ви не перестанете, то я тоже заплачу. Ведь ви не хотіте етого!

Відповіддю їй служать удари голови об стінку.

Сінеглазка (ікаючи). Вже всю штукатурку оббив, підарас...

Карандаш. Буратіно, я сказав – піди, ото, шо Сінеглазка наблювала, підмети, підбери штукатурку, це твої друззя, я їбу! Вообще, шо такое?...

Самоделкін. Не волнуйся, Сільвіо. Зроби краще з мене пірата.

Гурвінок (зніма з стіни гіпсового пірата). Жид? Шо мовчиш?

Хрясь! Пірат-жид падає на підлогу, де розбивається.

Карандаш стовпіє.

Гурвінок (до Карандаша). Шо, жалко жида? Може, ти тоже жид?

Карандаш (злякавшись). Не, я українець.

Самоделкін (танцює чечьотку). Ги! Такий, як я китаєць...

Входить Красна Шапочка, одягнута в красну резінову красну шапочку і більше ні в шо. Вона красива, мокра і лінива.

Красна Шапочка. Я так устала, тут такої шум! Буратіно, дружочек, я хочу поспостеріть телевізор...

Буратіно кидається угождати красавице.

Мальвіна (сама до себе). Курва! Вона устала! Целий день в ванні сидіть! Она устала, а я не устала? Сука голая!..

Красна Шапочка. Я не голая, а обнажена.

Буратіно включа телевізор. В телевізорі Мнацаканов.

Мнацаканов. А зараз пропоную вам відео сюжет з Каліфорнії. Два пасажирських експреса зіткнулись між собою. По попередньому підрахунку кількість жертв перевищує...

Раптово Мнацаканов помічає обнажену Красну Шапочку, давиться і починає ікати.

Гурвінок (уверено). Жид! Що дивишся?

Мнацаканов. Я, власне...

Красна Шапочка починає соблазнительно чухати собі живіт і хихикає.

Сінеглазка (ігрово до Мнацаканова). Чоловік, скільки тобі років?

Незнайка (істерично). Я більше не можу так жити, кругом якась хуйня, скрізь підараси! Мені нічого не треба! Пальто? В пізду!.. (Скидає кожаний пальто.) Піджак? Нахуй піджак! (Скидає піджак.) Беріть, мене не треба! (Дивиться на ноги.) Кальсо? Нахуй. Беріть, все беріть! їжте!

Незнайка знімає батінки і починає знімати з рук золоті гайки. Гайки не дуже знімаються з його пухлих пальців.

Незнайка. Гайки ці йобані, блядь, не знімаються!..

Плачущий Незнайка зав'язує з гайками, зате йому вдається зняти годинник «Ролікс» і записати ними в Сінеглазку. Потім Незнайка знімає штани і швири їх в Мнацаканова. Незнайка стоїть в обтягуючих білих трусах, з льогким жовтим німбом біля хуя, і страшно кричить.

Незнайка. Всю! Всю!

Незнайка виймає з піджака і штанів пачку грошей і починає швирияти в друзів. Одну пачку він швириє просто в обличчя Мнацаканову. Мнацаканов іздає невловимий рух і з клацанням зубів хижо ловить пачку в зуби. Очі Мнацаканова страшно блищать, з рота і носа виривається хижі гарчання.

Гурвінок. Ти диви, от жидяра! Ану віддай!

Мальвіна (злякано). Він зараз нас усіх поїсть!

Баби злякано верещать і лізуть під стіл. Стоїть страшний крик. Гурвінок підбирає з полу красивий, важкий шуг Незнайки і пиздить ним у телевізор. Роздається страшний вибух.

Чорний дим повзе з розйобаної речі на дівчат і хлопців. Всі кричать. Собака Артемон висить. Спокійний тільки Гурвінок, він витирає руки об штани і наливає собі портвейн.

Гурвінок. У! Жидовська морда!

Всі сміються. Починає грати красіва таката. Самоделкін б'є під неї чечьотку. Буратіно гладить Мальвіну, Мальвіна гладить Незнайку, Незнайка однією рукою гладить Сінеглазку, а другою помагає їй блювати. Сінеглазка блює. Карандаш малює. Красна Шапочка чуха собі пизду. Петрушка знаходить під столом яєчко, яке чудом не розбилось, і заходиться його розрисовувати.

Буратіно (тупо). Ну, так шо? Завтра гуляєм?

Гурвінок. А как же! Место встречи ізменить ніззя, блядь!

Завіса

Кривенька качечка

Телесценарій

КАДРИ ПІД ТІТРИ

Мотря вешает на бельевую веревку гобелены, изображающие «Охотников на привале» Перова, «Мишек в сосновом лесу» Шишкина, «Оленей на лужайке», «Похищение в серале», «Три богатыря» и т. п. Туманное этнографическое украинское утро. Белье хатки, мальвы, маки, ставни и т. п. Чуть трепещут серебристых тополей листы. Колодец тоже имеется, конечно. Молодая хипстерша набирает воду. На ней кожаный обруч и кришнаитские побрякушки. Какие-то тени злодейски стелются по огороду. Ничего, однако, страшного. Просто симпатичные волосатые ребята собирают мак. Не шелохнется красавица-речка, посередине ее, на лодке, застыл погруженный в национальный дзэн рыбак с окурком во рту.

Дикие утки плывут, не имея намерения оставить след на воде. Вода не имеет желания удержать отражения уток.

– Щоб вона повиздыхала, ота риба, що так людей мучить! – Это второй рыбак, сидящий на берегу под кручей. Пожелание обращено в пространство и никого ни к чему не обязывает.

Окурок первого рыбака описывает изящную дугу:

– Нехай половина повиздыхає, а друга хай мучить.

Внезапно жуткий рев вырвавшихся на волю злых духов вторгается в этот очарованный мир. Окутанные пылью и сизыми газами проносятся по идиллическим пейзажам байкеры. Розовая пыль оседает на чучеле, стоящем на краю поля. Неожиданно чучело оживает. Оно жизнерадостно, по-собачьи отряхивается и выбивает о колено шляпу. Парящий орел внимательно следит за ожившим чучелом, которое тем временем, подражая орлу, описывает круги вокруг игрушечного соломенного бычка на колесах. Одето чучело в полном соответствии с представлениями рустикальных идиотов о красоте. Еще не старая, привлекательная животным здоровьем женщина внезапно возникает из столба пыли, подобно джиннам Азии. Это мать местного идиота – Мотря.

Мотря. Оце я і по водичку, я і по корову, а він з соломи бугаїв ліпить! Стривай же, минеться тобі! У суворовському вчилищі соломи нема, там ахвіцер тебе зразу навчить,

як бляху чистити і мамку поважати. Ану йди додому, хитросрака! Поки свиней не нагодуєш і всі коври не витрусиш, їсти не дам!

Вдохновенный сей текст сопровождается потрясанием не слабой палки. Проклекотав орлу приветствие и показав ему напоследок язык, идиот вперевалку, по-орлиному сложив руки на спине, как крылья, исчезает в пыли. Соломенный бычок на веревочке зигзагами следует за хозяином. Солнце превращает розовую пыль в желтую, ярко блестя на перьях павлина, который жестокими криками приветствует его.

Птица сидит, уютившись жирным телом на крыше клуни, в гнезде аиста. В ее выпуклых хищных глазах отражается убогий двор Мыколы Гнатовича.

Во дворе, забитом хламом, хозяйничает баба Приська. Она кормит худых болезненных кур, между которыми иногда попадаются жирные аргентинские броненосцы. Огромный орел, приземлившись, бодро носится по двору. Приська, закончив с курами, со вздохом переходит к орлу, буднично загоняет его палкой в свиную загородку, охая, рубит птице огромную тыкву, в то время как голодные броненосцы, мешая ей, тычутся в ноги, подобно веселым полтавским пороссятам. Приська наливает им в корытце молоко. Зверьки, чавкая, набрасываются на угощение. Приська садится на лаву около хаты, но и здесь ей отдыха нет. Шкодливого варана, высоко поднимая хвост, ластится к старухе, старательно имитируя кота. Она машинально гладит животное, в то время как павлин по-хозяйски прогуливается по клуне. Он всегда первый замечает чужого и противно кричит. Таким образом он исполняет обязанности собаки. Так и сейчас, отвратительные звуки, издаваемые птицей, заставляют старуху глянуть в огород. Там – двое. Парень и девушка. Рваные джинсы, копны волос, татуировка пацифистов: наркоманы, в общем.

Парень. Бабка, а что, маку нету больше?

Приська. Немає, діточки, нема більш нічого. Оце як весною посіяли, все вам, синочки, віддала! Самим на Маковія не лишилося, приїжджайте на той год, тоді буде, ага, діточки, буде, ага.

Парень. На той год поздно. Нам сейчас надо.

Они идут прочь. Молодые, худые и красивые. Из соседнего двора за ними внимательно наблюдает угнетаемый трудом идиот Михайлик. Он лупит выбивалкой по идилическим коврам с оленями, медведями, Шишкиными, охотниками на привале Перова, витязями и валькириями с распущенными волосами. Взгляд идиота, устремленный вслед девушке, выражает вполне взрослое эротическое чаяние.

Та оборачивается и одаривает его брезгливой гримасой. Ее красивая молодая жопка тает в утренних солнечных лучах. Соломенный бычок мирно пасется в цветах ужасающей величины, окружающих двор. Точно такие же цветы нарисованы на титанических воротах поместья. Огромные бугаи. Свиньи, величиной с сарай. Оглобля, воткнутая в землю, из которой прямо на глазах вырастает: то ли тарантас, то ли «мерседес». Вывалявшиеся в пыли вместе со свиньями толстые дети швыряют друг в друга песок. Приська тяжело вздыхает, глядя на весь этот рай.

Приська. Господи, Господи, а нам от не дав Бог діточок, не дав щастя.

Во двор входит Мыкола Гнатович, муж Приськи. Немолодой, но еще крепкий, с обветренным морщинистым лицом и узловатыми руками.

Мыкола Гнатович. Ану дивись, бабо, що я тобі приніс! (Говорячи це, він виймає з-за пазухи дику качку.) Обереженько, обереженько!

Приська аккуратно беретутку, которая и не пытается вырваться.

Приська. Ой Господи, що то за дід скажений! Тільки вчора отого броненосця

Потьомкіна приніс, а сьогодні ще качку, а бідненька ж вона, маленька, ще й ніжка зламана, куди ж нам стільки? А ще хлопці приходили, казали – маку нема на городі... (Стара мало не плаче.)

Микола Гнатович. Не плач, стара. Як нема, то ще посієм.

Старики идут в хату, где, отодвинув всевозможную срань от печки, любовно устраивают утке гнездо. Бабка страстно шепчет молитву, обратившись на образа в углу. Мыкола Гнатович машинально берет с вешалки сытого и толстого удава и, обмотавшись им, как кашне, выходит во двор, садится на скамейку. Затем из-под скамейки он достает журнал «НАТАЛИ», открывает его наугад, разрывает напополам обнаженную мисс Европу и сворачивает из нее козью ногу Раскуривает Броненосцы тем временем, жадно чавкая и отпихивая друг друга, поглощают пойло.

Мыкола Гнатович ласково, как скрипач скрипку, гладит их пластмассовые спины.

Микола Гнатович (лагідно). Потьомкін, тварюка, їж, маленький, їж. (Задумливо.)
Кожне Боже створіння дітей має.

І в нього десь бігає. Маленьке таке, а вже тоже – Потьомкін. Тільки в нас з тобою, бабо, нічого нема...

Приська стоит в дверях хаты с маком в руках.

Приська (наче провинилася). Оце тільки трішки знайшла. Піду діточкам однесу.

Исчезает в направлении огорода. Мыкола Гнатович задумчиво покачивает головой. Замечает Михайлика, который с тоски выбивает гобелены курицей. Белые перья печально планируют на покрытый птичьим пометом двор.

Микола Гнатович. Такі діла, Михайлику... Це тебе мати до роботи приставила?

Михайлик. Ага.

Микола Гнатович. А бичків ще ліпиш?

Михайлик. Ага.

Микола Гнатович. Ану, ондечки, я тобі соломи зараз дам.

Мыкола Гнатович выдирает из клуни свежие пучки соломы, а из павлина – перо и дарит мальчику. Павлин возмущенно и мерзко орет. Ко двору Михайлика на огромнейших лошадях подкатывает Киндрат Омельянович, его отец и хозяин поместья. Мягкою походкой тигра крадется он в свой двор, пряча что-то под полою пиджака. И конечно же, приклеивается к бычку. Приглушенно матюгаясь неприличными и бессовестными выражениями, пытается отодрать от одеяния своего соломенное животное, и тут же в вихре перьев (Михайлик уже добрался до толстых роскошных перин), в стиле «Сказок 1001 ночи» перед коварным мужем возникает Мотря.

Мотря. Чого стоїш як пень? Бугаї не нагодовані... (Михайлику.) Щожти робиш, га? Весь двір пір'ям позакидав, клятий! І за шо мені отаке?

Мотря молниеносно отдирает бычка от мужа и швыряет его во двор Мыколы Гнатовича, затем отнимает у сына курицу и, описывая птицею замысловатые кривые, снимает с веревок Михайликову работу.

Мотря. Нічого. Попадеш в училище – там тебе хлопці навчать. Вони тобі покажуть бичків. Вони тобі покажуть пір'я!

Кіндрат Омелянович не звертає ні найменшого уваги на цю гнівну тираду. Вичкав момент, коли Мотря відвернулася, він засовує в будку Бровка якийсь таємничий предмет. Пес радісно скачє, норовля поцілуватися з господарем. Мотря, обвешана багатством: килимами, парчою і перинами, енергично передвигається по двору.

Внезапний рев моторів. Байкери проносяться мимо дому, потім повертаються назад, безцільно газує. Мотря вибігає за ворота.

Мотря. Хлопці! Ану пострівайте!

Байкер. Чого тобі, тітко?

Мотря. Хлопці, я вас попрошу, ви старші, візьміть з собою мого. Повчіть його трохи, чи що? (Ласкаво до Михайлика.) Михайлику, синку, йди сюди, не бійся. (Далі вже суворо, оскільки Михайлик не без підстав боїться цих страшних бандитів.) Я тобі що сказала! Бистро йди сюди і катай до хлопців!

Все це вона вешає типовою полтавською скороговоркою, підпихує Михайлика, садить його в сідло. Михайлик обережно, з любов'ю прижимає к собі павлиньє перо – подарок Миколи Гнатовича.

Байкер. Годиться.

Виртуозно сплюнутий окурок летить в розкішні мальви.

Миг, і все зникає в реві, пилі і чаде. Мотря виходить за ворота і дивиться вдаль, як мати козака на картині Дерєгуса. Кіндрат Омелянович сидить на лаві, мов Будда серед пер'єв, і з насладженням, сльонявля палець, пересчитує товсту пачку банкнот. Пер'є продовжують тихо і плавно планувати.

Кіндрат Омелянович. Як зимою...

Два отпрыска, бросавшиєсь піском, підползають к папаші. Все троє відличаються друг від друга всего лишє розмірами.

Старшенький. Папа, а що краще, пулемет ілі танк?

Кіндрат Омелянович. Танк краще. По пулемьоту раз вшкварить, і – харош. А танк – броненосець. Йому не страшно.

Отець і діти сидять рядком, як Будди в китайському храмі. Кіндрат Омелянович продовжує пересчитувати денги. В собачьей будці Бровка, рича і повизгивая, перекачує лапами бутылку шампанського, пытаєсь її відкрити. Во дворі Миколи Гнатовича лежить соломений бычок. Микола Гнатович з інтересом розглядає його устрійство.

Пріська. Замість бичком бавитись, ти б краще пішов та соломи набрав. А то вже все із клуні повисмикував! І то ж, хіба – Михайлику?

Микола Гнатович. То ж дитина. Хай бавиться. Нам би з тобою, бабо, хоч такого!

Баба огорченно йде в огородин. Микола Гнатович, обмотавшись удавом поудобнее, встает с лави.

Микола Гнатович (до удава). Ну що, пішли, Борю?

Удав похотливо висовує кончик язика.

Кіндрат Омелянович (кричить через все подвір'я). Миколо Гнатовичу, а він у тебе

миші їсть?

Микола Гнатович. Ніт. Він мишей зовсім не чіпа. Взагалі, Кіндрате Омеляновичу, з мишами треба поводитись так, як хочеш, щоб миші поводились з тобою.

Мыкола Гнатович идет со двора. Павлин распускает хвост, салютуя хозяину. Киндрат Омелянович с омерзением плюет ему вслед.

Возле сельмага. Степан Чарльзович и Свирид Опанасович сидят на корточках. Их велосипеды небрежно брошены в грязные бурьяны. На телеграфном столбе висит рупор сельского «брехунца», монотонно и сладко бормочущий «Казки дідуса Панаса». Все живое к этому времени либо умерло от жары, либо медитирует в короткой тени, как, например, одуревшие куры и два наших героя. Маленький сельский хлопчик с соплями, похожими на уздечку лошади, слушает их дебильные рассуждения вперемешку с не менее дебильными историями дедуса Панаса, одновременно чертя палочкой в пыли загадочные каббалистические знаки.

Степан Чарльзович. Ви чули новину, Свириде Опанасовичу? Мериканський авіаносець взірвався.

Свирид Опанасович. Много загибло?

Степан Чарльзович. Геть усі. Тільки боцман успів зіскочити. Хоча пальці йому на нозі геть-чисто поодривало.

Свирид Опанасович. У них разведка дуже харашо работав. Коли у нас хто іде срать, то вони вже всьо знають.

Оба задумчиво молчат. Из брехунца доносятся ласковые звуки: «От баба й діду каже "Піди в лісочок і принеси грибочок..."».

Степан Чарльзович. Та разведка щас до сраки, щоб ви знали. Щас хто перший кнопку натисне, той і буде кашу їсти.

Свирид Опанасович. Колись ніяких кнопок небуло, а люди були здорові і жили сто двадцять літ.

Говоря это, Свирид Опанасович достает из пиджака пол-литру и ставит ее в придорожную пыль.

Брехунець. І от бачить дід качечку сіреньку. Дивиться, а ніжка в неї зламана. От взяв дід качечку, та й до дому несе...

Появляется Мыкола Гнатович с удавом. Он шествует, как сказочный герой Сопливый мальчишка с завистью смотрит на него. Страшные знаки, им начертанные, змеями лежат в пыли.

Микола Гнатович. Привіт добрим людям!

Свирид Опанасович машинально прячет бутылку.

Микола Гнатович. А шо ти там сховав, Свириде Опанасовичу?

Свирид Опанасович. Та то я так.

Микола Гнатович. А покажи.

Свирид Опанасович. Та жалко.

Микола Гнатович. А в мене і закуска є.

Микола Гнатович достає кулек м'яких пряників, схожих на щебенку. Свирид Опанасович з облегченням виймає бутылку.

Свирид Опанасович. Стакан є?

Степан Чарльзович. Екхе-хе, клята печінка...

Произнеся это, виймає з кармана стакан.

Свирид Опанасович. Те здоров'я зараз зійшло на пси. Колись люди ніколи не умивались і їли сало. А захоче помідора чи диню, то отак зірве і навіть не мисє. І оттакі у всіх пики були! А зараз Б-52 як пустять, і – до сраки те здоров'я.

Микола Гнатович. А я вам от що розкажу. Поспорив Омелько Пилипів з Панасом Івановим – у кого бугай сильніший...

Сидя в позе охотників на привалі Перова, друзя випивають і закусывають куском м'якого пряника, твердого, як кремень. Брехунец на столбі захлебывається слюнями і нежною музикою.

Брехунець. Ото ж, дітки, слухайте тата і матусю, і дідуся з бабусею поважайте, маленькі...

Подобно атакующому Б-52, стремительно и неумолимо нарастающий рев врывается в эту идиллию. В надвигающейся, словно цунами, туче пыли – узнаваемые агрессивные силуэты байкеров. Куры, задрал лапы кверху, падают в шоке. В смерче фиолетовых газов байкеры бесцельно кружат по пыльной площади Мальчик, не обращая на них никакого внимания, продолжает чертить на земле знаки смерти.

Бессильно грозя недоеденным пряником, широко открывая рот, Свирид Опанасович беззвучно декламирует в их адрес какие-то словосочетания. Взревев дюзами, байкеры исчезают еще более стремительно, чем появились, и тогда он, зависая под углом в падении, бросает им вслед пустую бутылку, как герой Сталинграда гранату. Из брехунца опять слышится ласковая музыка. Куры постепенно приходят в себя и, отряхиваясь, бредут в тень.

Байкеры тем временем мчатся по широкой украинской степи, а затем сворачивают в лес. Продравшись сквозь влажные дебри поймы, они выскакивают на пологий песчаный берег, окаймленный густой зеленью. Белые гуси тихо плавают в заводи, соломенный бычок мирно пасется в яркой траве. Бандиты лениво раздеваются. Длинноволосые, татуированные, они не спеша сбрасывают свои кожаные куртки и рогатые шлемы. На тихом лесном пляже они напоминают персонажей «Тангейзера» среди фанерных декораций. Байкеры тупо режутся на пляже: двое самых активных пытаются спарринговать, коряво и неумело имитируя технику Брюса Ли, третий зачем-то яростно рубит топором молодое дерево. Девушка, аналогично затянута в кожу, эдакая «жена Робин Гуда» в кременчугском исполнении, разоблачается, небрежно разбрасывая шмотки. С каждым шагом, приближаясь к реке, она, как бы нехотя, сбрасывает с себя – то сапог, то куртку, оставаясь в конце концов топлесс, и решительно, по-мужски ныряет в воду вниз головой. Выбравшись на берег, она закуривает. Глубоко затянувшись, она вдруг ощущает на себе похотливый взгляд Михайлика. Тот со смущенной улыбкой подходит к ней, бормоча что-то невразумительное и пряча глаза, протягивает ей павлинье перо.

Кокетка. Встрои його собі знаєш куди? Ану йди геть звідси, синок недоделаний!

В сей момент из глубины кустов доносятся дурные крики. Один из байкеров нашел соломенного бычка и тут же прилип к нему. Михайлик пытается отодрать от дубленой кожи бандита любимое животное, и это ему удается с огромнейшим трудом. Беззащитный

соломенный бычок – лакомая добыча для всей компании, с плотоядным хохотом ведут они его на веревочке, чтоб принести в жертву своему неведомому богу. Обрядовое действие начинается с того, что, схватив липкое животное за ноги, рыцари без чести и достоинства швыряют им друг в друга, норовя попасть в ту часть тела, которая называется «морда».

В разгаре этой древней игры мотоциклы заводятся как бы сами собой и, разбрасывая комки грязи и коровьего помета, с надсадным воем носятся по пляжу. Бычка рвут на части. Перепуганные гуси, едва касаясь лапами поверхности воды, с пронзительным гоготаньем панически улетают подальше от матча. Все это, впрочем, напоминает казахскую игру «отними козла», с той разницей, что вместо лошадей – мотоциклы. Внезапно яростный вой моторов сменяется тихой музыкой. Жалкие остатки чучела валяются на песке, грязный дым стелется по реке.

Растерянный Михайлик недвижно стоит, не зная – плакать ему или смеяться. Рыцари мотоцикла и мата тупо ржут, забавляясь его печальным обликом. Тангайзер подходит к нему и кладет руку на плечо.

Тангайзер (звертаючись до васалів). Чого смієтесь, казли?

Рыцари умолкают.

Тангайзер. Жалко бичка?

Михайлик. Жалко.

Тангайзер (даючи йому здоровенну палицю). На, бий. Бий, не бійся. Отак, диви.

Тангайзер изо всех сил бьет по бычку Михайлик тоже бьет, но значительно слабее.

Тангайзер. Ще!

Старается Михайлик изо всех сил. Тангайзер брезгливо наблюдает робкие тщания идиота. Однако покорность пациента ему импонирует, и он одобрительно кивает головой.

Тангайзер. Салага ти іщо, черепок.

Он отбирает у совершенно одуревшего Михайлика павлинье перо, втыкает его себе в отверстие шлема, как и положено Тангайзеру. Со стороны все это выглядит так, будто он оказал Михайлику невиданную честь. Ревут моторы, рыцари уезжают в поисках дальнейших подвигов, нисколько не беспокоясь судьбой несчастного идиота, потерянно глядящего им вслед.

Двор Киндрата Омеляновича. Во дворе Киндрат Омелянович исполняет на аккордеоне военную песню. Сынки в пилотках и фуражках, надвинутых ниже глаз, с наслаждением маршируют по двору. Мотря заводит во двор роскошных бугаев. Они бесконечно плывут своими великолепными телами, завораживая окружающее пространство лоснящейся красотой первозданности.

Внезапно бугаи уходят в разбел (телевизионная терминология). Мотря столбенеет. В кадре, где вот только что были ее родные бугаи, виднеется двор Мыколы Гнатовича. Обычно засранный и бесприютный, сейчас он презентует сверкающий обширный английский газон. Белые леггорны поражают изысканностью форм. Броненосцы, правда, не исчезли вместе с бугаями, но зато превратились в ходячие украшения, сотворенные из червонного золота. Орел... Ах, какой орел! На его голове – шапочка из красного бархата, как у кардинала Ришелье. Блистая ярчайшими свежими красками, свисают с веревки сказочные рушники. Да и веревка сама, обычно уставшая и обвислая, сегодня натянута, как струна. Десятисантиметровой толщины натуральный персидский ковер

разостлан во весь двор. По нему разгуливает павлин, и его распустившийся хвост меркнет на фоне фантастических соцветий ковра.

Мотря. Царица Небесная, що ж це робиться?

В эту минуту входит Приська. На ее вечно сгорбленной спине – пирамида дров, вершина которой уходит за верхний предел экрана.

Мотря. Кумо, а чого ж це раптом у вас рушники такі гарні?

Приська. Які рушники?

Мотря. Це що, мабуть, гості до вас якійсь приїхали? До Гальки Швидь діточки з города приїхали, то всього навезли – зять в Германії служить, то і коври, і сервіз, і люстру чеську, і консерви – все, ось що значить діточки, то, мабуть, і вам таке. (Все це без знаків пунктуації, дуже швидко.)

Приська. Та чи ви сказались, кумо? Які діточки? У нас їх зроду не було. Бог не дав.

Мотря. Ой дивіться, кумо, гріх вам брехати. Бог все чує.

Обиженно надувшись, мучимая любопытством, Мотря отходит от забора. Приська сваливает дрова на персидский ковер. Кряхтит. Держится за поясницу. Игривые броненосцы ласкаются к хозяйке. Приська нежно гладит реликтовых чудовищ. Постепенно начинает понимать, что во дворе что-то произошло. Она беспокойно обводит взглядом двор, затем щупает рушники и ковер, получая от этого тактильное, животное удовольствие. Мотря наблюдает за ней с жадным интересом. Тын с макитрами, на который она облокотилась, дрожит мелкой дрожью. Не понимая, что происходит, Приська бежит в хату, за ней – гуськом все твари. Впереди – орел в кардинальской шапочке, двери же в хату распахнуты настезь, как в картине Репина «Не ждали».

В хате чисто, как в операционной, рушники висят на всем, на чем только можно висеть, дверные косяки увиты веночками из сухой ароматной травы. Утка невозмутимо сидит на гнезде под печкой. Приська, в окружении «живого уголка», застывает в дверях. Затем, стряхнув оцепенение, бежит во двор. Твари – за ней гуськом.

Приська. Мерщій діда позвати!

Мечась по двору, она никак не может попасть в калитку, наконец-то ей это удается, и она выскакивает на улицу. На лице Мотри в этот момент отражается вся полнота жизни. Ей интересно, страшно и завидно. Она хочет немедленно поделиться своими чувствами с Киндратом Омеляновичем, который отрешенно, не покидая свою сладостную нирвану, продолжает нескончаемо исполнять патриотический вальс «На сопках Маньчжурии» на трофейном аккордеоне «Хохнер».

Мотря (зловісним напівшептанням, хоча ніхто й не підслуховує). Вставай, Кіндрате, подивись, що у сусідів робиться... Та, трясця твоїй матері, кидай свій баян, подивись хутко.

Кіндрат Омелянович. Та відчепись від мене, клята бабо, бо це не баян, а акордеон.

Дети, марширующие под вальс, поддерживают папашу.

Діти. Грай, тату, грай!

Мотря гневно сплевывает в их сторону. Киндрат Омелянович продолжает музицировать, бросая похотливые взгляды в сторону собачьей будки. Там Бровко игриво ворчит и грызет бутылку шампанского.

Круча над рекою. Охотники на привалі Перова: Степан Чарльзович, Свирид Опанасович і Микола Гнатович, воодушевлені очередной бутылкою, на пари плюють і прыгають в длину. Іграючий в цю непросту ігру плює, сидя на корточках, а згодом прыгає на длину плевка і отмечає свій рекорд, втыкая палочку.

Степан Чарльзович (цибає). От ви кажете, Свирид Опанасович, що обізяна некрасива, а от лебідь, по-вашому, красивий?

Свирид Опанасович. Красивий!

Степан Чарльзович. А от давайте так зробимо – щоб у вас була така шия довга, такі лапи червоні і пір'я кругом? Що мовчите? Отож, лебідь красивий як лебідь, а обізяна як обізяна. Що неясно?

Свирид Опанасович. Та все ясно. Бо кругом – інститут краси (цибає).

Степан Чарльзович. А Микола Гнатович такий гарний, як удав.

Все сміється. Весьма комфортная атмосфера. Маленький костер тлеє на самому краю кручи. Внизу медитують рибаки. Вони убивають комарів і курять махорку. Времени от времени раздаються пожелания типа: «Щоб вони повиздыхали, оті комарі!»

Микола Гнатович. Та хіба ж це удав? Це – хатня ілюзія неоконечної природи. Ми з бабою милуємося ним, як картиною.

Старик снимає со своєю шеєю жирну змею і вешає її на дику яблоню. Друзья выпивают, пекут картошку і насоложуються задушевними розговорами. Река тече в закатную даль, отражая наших героев.

Свирид Опанасович. Миколо Гнатовичу, то не твоя баба йде?

Микола Гнатович. Як молода і гарна, то точно – моя.

Охотники на привалі Перова сміються, з'являється Приська.

Микола Гнатович. Сідай, стара, чарку вип'єш з козаками.

Приська. Ой, Миколо, яка там чарка, ото приходю додому, а Мотря Кіндратова і каже мені про рушники! А я: «Які рушники?» А вона: «До Гальки Швидь діточки з міста приїхали, то всього навезли – зять в Німеччині служить, то і коври, і сервіз, і люстру чеську, і консерви, – все, ось що значить діточки, то, мабуть, і вам таке». А я: «Які діти, в нас зроду ніяких дітей не було, бо Бог не дав!» А вона: «Гріх вам брехати!» А я дивлюся – ой лишенько! – один Потьомкін в золоті, другий в золоті, а килими – перські, а рушники – випрані, а в хаті чисто-чисто, як в лікаря, що я зимою їздила зуби вставляти, та ще в орла шапка червона. Отакої...

Микола Гнатович. А на ногах чоботи червоні. Ти, Присько, мабуть, здуріла. Хлопці, налийте чарку моїй бабі, бо вона на ногах не встає.

Хлопці наливають Приське чарку, вона хлопає її, не закусуваючи.

Микола Гнатович. Оце діло, стара! Ще одну випий, і зараз все пройде, це тобі в голову напекло.

Свирид Опанасович. Щас врем'я таке дурне. Всі чогось бояться, призраків та фантомів бачать. А я от скільки живу, ніколи нічого такого не бачив. А ви, діду?

Микола Гнатович. Та колись було. Коли малий був і на леваді кози пас. То – з лісу виїжджають четверо. Усі голі, на конях сидять і коси в руках тримають. А в одного –

веси магазинні. Мабуть, по сіно поїхали.

Степан Чарльзович. А веси навіщо?

Микола Гнатович. А сіно важити.

Свирид Опанасович. Та хіба ж це фантоми? То якісь казли з дурдому повтікали, або ви, діду, чарку випили чи укололись харашо!

Микола Гнатович. Тодя цим не увлекались. Тодя порядок був. Ходімо, стара. Вже темно, саме час солому красти.

Старик снимаєт с дерева любимого гада и вместе с Приськой удаляется в поле. Они идут, нежно поддерживая друг друга за талию. Издали это смотрится следующим образом: внизу влюбленная пара сплетена руками, вверху – толстым удавом, мирно отдыхающим у них на плечах.

«Тиха украинская ночь...» Белые хатки, пирамидальные тополя и прочая прелесть. Так выглядит двор Киндрата Омеляновича. Окно открыто. Водной из комнат на отдельной кровати у печки спит Михайлик, в другой комнате – остальные дети и Киндрат Омелянович с женой. На самом же деле Киндрат Омелянович не спит, а притворяется. Он мыслит... Он весь как стальная пружина. Но вот, кажется, все заснули, можно действовать.

С тигриной ловкостью он перелазит через жену, как через противотанковую мину. В тот момент, когда он находится прямо над ней, Мотря просыпается.

Мотря. Кіндрате, що оце ти задумав, у тебе серця нема, я ж вся вироблена, я ж цілий день біля худоби, в мене все болить, злазь, проклятий!

Кіндрат Омелянович (пошепки, про себе). Трясця твоїй матері!

В хате снова тишина, одни лишь ходики стучат. Большая конская голова заглядывает в комнату Михайлика.

Голова. Михайлику, хлопчику, прокинсья.

Михайлик. Хто ти?

Голова. Я – кобиляча голова.

Михайлик. Чого тобі треба?

Голова. Михайлику, залізь мені в ліве вухо, а вилізь в праве.

Михайлик. Не можна, мамка лаяти будуть.

Голова. А ми її з собою візьмем і батька теж.

Михайлик. Всіх-всіх?

Голова. Геть усіх.

Михайлик. І бичка мого?

Голова. І бичка.

Тихо, как тигр-людоед, мимо них крадется Киндрат Омелянович. Он выходит во двор, ноздри его раздуваются, ночные запахи манят и обволакивают. Киндрат Омелянович

зажимает пасть Бровку, чтобы тот не скулил, на ощупь находит и достает из будки бутылку шампанского. Нагретая собачьим телом, в нежной ночной тишине бутылка внезапно взрывается с грохотом фашистского снаряда. Бровку, а вслед за ним все остальные собаки учиняют бешеный лай. Киндрат Омелянович стоит неподвижно, как памятник, с мармызой в пене и с бутылкой в руке. Мимо него проносится испуганный конь и с маху перепрыгивает через забор Седло с треском падает к ногам Киндрата Омеляновича.

Из хаты пулей вылетает одуревшая Мотря в ночной сорочке с распущенными волосами. С диким криком падает она, споткнувшись об седло. На крыльце появляются заспанные дети.

Старшенький (повчально). Ото, мамо, якби ви не видєлувалися, то і тато б не застрєлилися.

Яркий свет. Расплывчатое поначалу изображение постепенно конкретизируется в небольшой отряд казаков, въезжающих на хутор. Воинство неторопливо приближается, лениво постреливая в воздух. Отряд останавливается возле хаты Киндрата Омеляновича. Хата почти без изменения, разве что совсем уж небольшие коррективы отодвигают ее на три столетия. Мотря несет через двор богатое восточное седло. Впечатление такое, что ей это седло заменяет голову.

Молодой казак спешивается и, ведя коня на поводу, входит во двор. Это Михайлик, но только Михайлик XVII века.

Мотря. Куди ж ти, собачий сину, прєш із конякою?

Михайлик. А ви, мамо, не міняєтесь. Така пика, ніби зараз дрючка схопите.

Мотря. Михайлику, синку!

Седло падает. Мотря обнимает сына.

Мотря. Синку любесенький, соколе мій, де жти літав, де ж тебе носило, пестунчику мій!

Михайлик. Ви, мамо, дарма оце сідло в пилюку кинули. Це сідло турецьке (піднімає його). Такого сідла ні у кого з наших хлопців нема. Я думаю, щоякпроїхати аж від Гуньокдосамої Манжалії, то й там не знайдеш такого сідла.

Мотря. Ой, синку, яке там сідло, я ладна все віддати к бісу, аби тебе бачить.

Говоря это, Мотря суетится, отдает распоряжения дворовым девкам, хватает разные ненужные вещи и бросает их невпопад.

Мотря. Де ж тебе, чорта, носило?

Михайлик. Е, мамо, то не вашого розуму діло, всяке було. І турка били, а бува, і татарву теж били. А но гляньте, лишень, що я вам привіз.

По взмаху его руки хлопцы подводят лошадей с хурджунами поперек хребта. Михайлик вынимает из хурджунов роскошные азиатские гостинцы. Он засыпает мать тканями – шелковыми, бархатными, расстилает ковры, достает цацки из слоновой кости, серебряную посуду. Дворовые девки ахают, лакомятся турецкой халвой и рахат-лукумом, перебирают ткани пальцами.

Михайлик. Оце вам, мамо, на очіпок, а оце буде на плахту. Оце, дивіться, наче дід голий, а все на мотузочку, як смикнете – дід розпадеться, а тут вам і скриньки маленькі, в одній помада, в другій рум'яна, таке... А оце я і сам не знаю що...

Михайлик вынимает несколько огромных и страшных нефритовых пенисов с драконьими зубами, явно китайской работы. Девки обалдело глядят на них, затем прыскают в кулак, давясь от смеха.

Михайлик. Оце лампа цісарська (виймає люстру, котра репрезентує дівчину з оленячими рогами), а оце – мушлі морські, ви, мамо, притуліть їх до вуха і почуєте, як Чорне море гуде. Оце (виймає муміфіковану і приємно оскалену голову турка в чалмі) – бусурмана вам на тин. Ви його біля воріт повісьте, зараз всі так роблять. А оце шаровари дівчатам привіз.

Михайлик показываает смешливым девчонкам прозрачные гаремные шаровары.

Мотря. Може, ти і невістку там мені сховав?

Михайлик. Е ні, чого нема, того нема.

Мотря стоить, осыпанная с ног до головы восточными дарами. Прямо тебе – Иродиада или царица Савская.

Михайлик. Ви такі гарні, мамо, їй-бо, якби не був ваш син, то на вас би оженився!

Мотря. А таке скажеш, синку. Стара я вже, негодна. Та й то сказати, страшні діла в світі робляться. (Вона нахилиється до Михайлика, шепче йому на вухо.) У Миколи Гнатого, що колись у твого батька осавулом був, у дворі нечисто!

Михайлик. Годі вам, мамо, дурних жінок слухати. Як на мене, то всі вони – відьми. Так, хлопці?

Хлопці. Свята правда, пане сотнику.

Михайлик. Де батько, де цей старий пень? Чого не зустрічає мене, чого горілкою не частує?

Мотря. Він ще зранку поїхав коней у пана Бардецького торгувати.

Михайлик. Ха! Знаю я тих коней!

Михайлик собирается сесть на коня, и уже одна нога в стремя, но в этот момент он замечает девушку в соседнем дворе. Подчеркнуто не замечая казаков, она развешивает белье и входит в хату. Хлопцы делают равнение направо, нога Михайлика застревает в стремя.

Михайлик. Мамо, хто це?

Мотря (хреститься). Цариця Небесна, спаси, сохрани.

Михайлик уже в седле. Свистнул – и только пыль по дороге вьется Мотря шепчет молитву и крестится. Две дворовые девки внимательно изучают китайский зубастый пенис-дракон, противно хихикая. На одной из них – прозрачные турецкие шаровары. Сгибаясь под охапками соломы, во двор, где только что неизвестная девушка развешивала белье, входят Микола Гнатович и Приська.

Мотря (ехидно). Кумо, а що це за дівчина до вас приїхала?

Приська. Яка дівчина?

Мотря. Така гарна – тут ленти, тут стрічки, каблучка золота, брови чорні, тільки на ніжку трохи кульгава. До вас – племінниця з Полтави, еге ж?

Микола Гнатович (сідає на пенюк і витирає піт з чола). Казна, що ви мелете, кумо. Яка племінниця? Одна сестра була, та й ту татари в ясир взяли, коли я ще малий був.

Мимо него на огромной скорости проносится броненосец. Мыкола Гнатович свистом подзывает его, чтобы приласкать, однако внезапно до него доходит, что вокруг что-то не так.

Он протирает глаза и плюет через плечо.

Микола Гнатович. Що за чортівня? Святий Миколо, спаси і помилуй!

Мыкола Гнатович с интересом изучает свой двор. Приська, для которой эта чертовщина не в новинку, стоит в монументальной позе, всем своим видом выражая: «А я що тобі казала?»

Микола Гнатович. Ти диви... Такий килим, може, тільки в самого хана і є. А кури – цісарської породи. Таких не те що в Полтаві, а навіть в самому Чигирині нема. Шкода, що це все чортова мара. Ехе-хе, старий я став, пити негоден.

Старики входят в хату, где, кроме всего прочего великолепия: рушников, цепочек и пр., стоит стол, накрытый вышитой скатертью. Утка смиренно сидит в своем закутке у печки.

На столе закуска, вареники в макитре, борщ в казане, кувшин сметаны, огромная паляница, колбаса, сало, зелень. Венчает обстановку штоф оковитой. Мыкола Гнатович, не долго думая, тянется к штофу.

Приська (ехидно). Не пий, старий, то все'дно мара. Дай краще я вип'ю!

Приська лихо хлопает рюмку.

Микола Гнатович. Як це ти робиш, бабо?

Приська (ще єхидніше). А це я тобі снюсь.

Микола Гнатович. А, но і уві сні випить можна.

Он наливает себе стопку, лихо опрокидывает ее и закусьивает салом. В тот же момент получает от бабы ложкой по лбу.

Приська (зловісним шепотінням). Старий ти дурень. Чи ти не чув, що Мотря Кіндратова казала?

Микола Гнатович (випучивши очі). То й що?

Приська. А те, що на нашому дворі завелися відьми. Оце замість того, щоб салом чортовим давитись, візьми рогача і йди, сховайся в клуні. Як відьма прийде, тут хапай її за хвіст, хрести і читай «Богородицю» – вона й буде проситися, щоб пустив.

Микола Гнатович. А ти що робити будеш?

Приська (знімає зі стіни ікону). А я за тином сховаюсь. Як спіймаєш, я тут їй і образа піднесу, і прямо в морду плюну. Ано й здохне, суча баба.

Микола Гнатович. Теж мені надумала баба, щоб козак з рогачем відьму ловив. А оце бачила?

Мыкола Гнатович тайком показываает жене пистоль, спрятанный под полою жупана

Пошептавшись, старики выходят. Утка встает с насиженного места, ковыляет в сени и смотрит во двор через щелочку. Обнаружив, что все спокойно, она машет крыльями, и... вдруг вместо утки перед нами предстает уже знакомая девушка. Она вешает ведра на коромысло и, крадучись, выходит во двор. Старики из-за тына наблюдают за ней, баба – с иконой, дед – с турецким пистолем. Они дрожат, как в лихорадке, увидев, что во дворе пусто, бегут из укрытия в хату, два нелепых создания, размахивающих иконой и пистолем. Вбежав в горницу, замечают опустевшее гнездо. Старуха, тихо плача, склоняется на грудь старику. Он обнимает ее. Св. Николай, поставленный бабой на стол, смотрит на них оттуда строгими глазами.

Колодец. Совершенно классическое место (то же, что и в начале фильма). Девушка-утка набирает воду. Мимо галопом конь несет Михайлика. Заметив девушку, всадник притормаживает коня и, гарцуя, подъезжает поближе.

Все, как на картине художника Пимоненко, – сладко и неправдоподобно.

Михайлик. Чорнобрива, а що, напоїш коня?

Дівчина. Ач, який швидкий!

Михайлик. А чом би й ні? Ти чия?

Дівчина. А от скуштуєш київ від батька, тоді побачиш.

Михайлик. Хотів би я побачить того, хто буде мене годувать киями.

Дівчина. Пусти, кому кажу!

Все это говорится, как на надоевшей репетиции, – все роли уже давно выучены наизусть. Жесты скупы и стилизованы, как в корейской опере. Внезапно мимо наших героев с гиканьем, свистом и стрельбой проносятся всадники. Непонятно – кто, сколько и зачем. Выстрелом с Михайлика сбивают шапку. Михайлик молниеносно спрыгивает с коня и, прикрываясь ним, стреляет из пистолей. Чей-то конь скачет галопом, но уже без всадника. Чей-то труп валится в огород, только лишь подсолнухи колышутся и торчат из-за тына желтые сапоги.

Михайлик (начебто нічого не сталося). А як сьогодні прийду в садок до тебе?

Дівчина. А чого тобі туди ходить? Гарбузів не бачив?

Михайлик уже на коне. С побеждающей уверенностью смотрит сверху на девушку. Заискивать – не в его характере.

Михайлик. А ось і побачимо, які в тебе гарбузи!

Свистнул, конь на дыбы взвился, удар нагайкой, – и пропал в столбе пыли, издавая дикие запорожские крики.

Левада во владениях пана Бардецкого. На турецких коврах в позах казака Мамаю из известной картины и со всей полагающейся атрибутикой (конь, седло, ружье и т. д.) сидят: отец Михайлика (Киндрат Омельянович) и пан Бардецкий.

Они любят лошадей, которые прогуливают перед ними молодые хлопцы, треплют за ушами породистых собак, выпивают и закусывают. На лицах пирующих неимоверный кайф.

Пан Бардецкий. Дивуюся вам, пане полковнику, мати такі ліси і поля і не тримати собак А хочете, я вам продам своїх?

Полковник. Краще ви, пане, купіть у мене кабанів. Таких гарних ви ніде не купите. А

які розумні! Коли я п'яний додому йду, то вони вже про то за кілометр знають.

Пан Бардецький. На яку холеру, пане, мені їх розум? Хіба дурного кабана та вже й не можна їсти?

Полковник. З іншого боку, пане, розумні кабани – то біда. Бо вони як люди. Я, коли їх колють, навіть не дивлюся. А піду собі в садок, щоб і не чути.

Полковник всматривається вдаль.

Полковник. Ану, пане, у вас очі молодші, то подивіться, кого там чорти несуть?

Пан Бардецький. Якись там хлопці... Хіба що не наші, пане полковнику.

На ближайшем холме возникает нечто вроде орды. Через мгновение с гиканьем, свистом и стрельбой орда исчезает.

С горы, прямо под ноги полковнику, катится какой-то сверток. По ходу движения тряпица разматывается, и перед удивленными взорами собеседников предстает голова в мусульманской чалме, с приятно оскаленными зубами.

Полковник. Ти диви, от бісові діти! Не дають християнським людям горілки випити! А ото, іще когось чорт несе!

Прямо на кайфующих приятелей галопом несется Михайлик. Он картинно осаживает коня, соскакивает с него, картинно кланяется отцу.

Михайлик. Здрастуйте, батьку!

Полковник. І ти здоров будь, синку! З якими новинами, добрими чи злими?

Михайлик. Є і добрі, і погані.

Полковник. Ну, тоді починай з добрих.

Михайлик. Низові хлопці на кордоні татарву сильно побили. Та набрали добра всякого возами. Як то кажуть, з китайки та оксамиту онучі собі скрутили. А зброї турецької: шабель, пістолів, сагайдаків – то вже без ліку. І сину вашому там перепало трохи. Оце, батьку, вам від мене.

Михайлик с поклоном подает отцу драгоценную турецкую саблю.

Полковник (оглядає клеймо). Це – діло... Справжня «гурда»... (До пана Бардецького.) Ану, лишень, пане, підкиньте свою шапку.

Пан Бардецький. То пан добре придумав, але оскільки пан добрий рубака, то неодмінно зостануться без шапки, котру не знімаю, бо дуже протягів боюсь.

Полковник. Ну то хай йому біс. Краще вип'ємо.

Бьет в ладони. Челядь обносит всех горилкой.

Полковник (до Михайлика). Тепер погане кажи.

Михайлик. Мати з глузду з'їхали. Кажуть, що у Миколи Гнатового, вашого осавули, на повір'ї відьми завелись.

Та, прецінь, я, здається, одну бачив. Така відьма, що хоч зараз би оженився.

Полковник. Я тобі оженюся, бісів сину! У мене і не такі батогів куштували! А матері хіба – шептуху покликати?

Внезапно, состроив гримасу, с омерзением сплевывает.

Полковник. Шептухи, відьми, баби, та хай би вони повиздыхали! Ти кажеш, добро возами брали?

Михайлик. Возами, батьку.

Полковник. Ій-бо, нема мені чого тут сидіти! Завтра ж іду з тобою на Низ.

Михайлик. Батьку, та ви ж вже й немолоді.

Полковник. Нічого, синку, стара свиня глибоко риє. Коня мені!

Пан Бардецький. А як же із собаками, пане полковнику? А коней хіба будете купувати чи ні? Та й про кабанів не домовились...

Полковник (він вже на коні). Ото дадуть вам зараз бусурмане і собак, і кабанів. Либонь приходьте сьогодні до мене на вечерю.

Михайлик (підпихає ногою до пана Бардецького басурманську голову). Ви краще, шановний пане, оце на палю вчипіть та біля воріт поставте. Зараз всі так роблять.

С дикими гиками отец и сын исчезают в степи. Две маленькие фигурки на фоне огромного, грозного огненного неба.

Пан Бардецкий меланхолично любуется этой страшной картиной.

Пан Бардецький. Як гарно світить небо! Яка краса! Мабуть, знову у пана Міклавєвського хутір підпалили.

Двор Мыколы Гнатовича. Старики сидят на лавочке. Они одеты во все парадное, держатся за руки и смотрят друг другу в глаза.

Пріська. От ми, діду, і діждались свого.

Микола Гнатович. Тепер і помирати не шкода.

Он раскуривает люльку и выпускает дым из всех мыслимых отверстий.

Пріська. Дурень ти. Хіба жможна помирати? Зараз ми доці нашій, ясочці сизокрилій, посаг справим, парубка знайдем, щоб не пив і не ледащо.

Микола Гнатович. Треба, щоб козак був. Та хоч би й за Михайлика.

Пріська. Якого Михайлика?

Микола Гнатович. А – Косомизденка.

Пріська. Київ йому по потилиці, а не нашу ясочку!

Микола Гнатович. Та чому? Він – козак справний. Молодий, а вже сотнею орудує. І службу знає. Он бачила, скільки матері добра навіз?

Пріська. Ой, діду, а пам'ятаєш, як ти молодий був і мене на леваді чекав?

Микола Гнатович. А ти не прийшла, клята баба!

Приська (кокетуючи). А мене мати не пустила.

Мотря, в турецьких шмотках похочая на Иродиаду, величественно смотрит через тын.

Мотря. А чого це ви вбрались, як на свято?

Приська. А до нас дочка приїхала.

Мотря. А де ж вона?

Приська. А ондечки йде наша пташка.

Мотря виглядує на улицу. Во двор к старикам направляется незнакомая девушка с переполненными ведрами на коромысле. Идет медленно, стараясь не расплескать воду. Мотря каменеет, как скифская баба. Старики стоят, дружно взявшись за руки. Кажется, вот-вот и над ними сияние появится. Броненосец золотой молнией мелькнул в траве. Девушка открывает калитку и смущенно улыбается. Внезапно Приська срывается с места и устремляется в хату.

Приська. Ой лишенько, пироги з печі тра витягти...

В хате Приська вынимает из печки пироги. Взгляд ее падает на утиное гнездо. Воробей озирается, она швыряет его в огонь. Затем, светясь от радости, появляется на пороге. Девушка ставит ведра и улыбается старикам. Мотря, как может, вытягивает шею, чтобы лучше видеть и слышать. Она вот-вот вывалится за забор. Турецкие цапки мелко звенят на ней.

Микола Гнатович (причепурює вуса, відкашлюється). Пташко наша, не вмію я красно промовляти. Козакував, поки сила була, зараз живемо з бабою вдвох, Бог діточок не дав. Та, мабуть, зглянувсь Милосердний на рабів своїх. (Мотря і Приська, слухаючи це, жалібно схлипають.) Будь же ти нам за дочку, а ми тобі – за рідних батька і матір. Вік свій будемо тебе глядіти, і ти нас на старості літ не облишиш.

Приська. Господи ж, Боже мій, дитинка наша, скільки жми на тебе чекали!

Баба плачет и обнимает девушку. Микола Гнатович кусает ус, моргает и задумчиво щелкает курком пистоля, пытается почему-то именно сейчас понять его устройство. Мотря рыдает в три ручья. Девушка обнимает стариков.

Дівчина. Мої старенькі, не плачте, не піду я більш нікуди, залишуся з вами.

Все вместе отправляются в хату. С улицы доносится пальба Лихая компания во главе с полковником вваливается в соседний двор.

Полковник (до Мотрі). Ану годі плакати, стара. Давай сюди все, що в нас є, давай поросят, гусей, горілки, меду і скажи Галці, хай по музик біжить, (В око йому впадає басурманська голова.) А це що таке?

Михайлик. Тату, це я вам гостинця привіз. А ще одного пану Бардецькому презентував. Його на паль чіпляють і встромляють біля воріт. Зараз всі так роблять.

Полковник (уважно вивчає голову). Оце – окаяніна. І посміхається як гарно! Чого тільки вчені люди не попридумують... Бардецькому, кажеш? Та на холеру воно йому потрібне! Грицько! (З'являється молодий джура.) Ану скажи на леваду до пана Бардецького, там знайдеш цьому хлопцю пару, візьмеш – і мерщій назад. Щоб все було яку людей!

Хлопцы тем временем тащат поросят, девушки – птиц. В саду расстилают ковры, ставят

стола. Музиканти грають на фоні шатра із ряден.

Хата Миколи Гнатовича. Старики разом з дівучкою, помолившись на образа, садяться за стіл. Приська угощає їх пирогами.

Приська. їж, донечко, – оце з сиром, оце з вишнями, трохи не підгоріли у дурної старої баби.

Дівчина. А де ж моє гніздечко? Чи ви його прибрали?

Приська. Спалила я його, не лай, доню, стару дурну бабу.

Дівчина. Навіщо ж ви це зробили? Навіщо чіпали те, чого не знаєте? Я хотіла вік з вами жити, у вас залишитись, а тепер не можу.

Плача, бросается вон із хати. Растерянные старики – вслід за нею. Дівучка бежить по темному безкінечному саду, ветки хлещут по її личику. Неожиданно виникає перемахнувший через тын Грицько. В руці у нього дві казацькі пики з басурманськими головами. Он вихрем проноситься по саду і далі, не звертаючи уваги на столи з гостями, прямо к полковнику. Не замеченная оточуваними, дівучка з цікавістю спостерігає за відбуваючимся.

Полковник. Ото молодець, Грицько! Ану, хлопці, зараз подивимось, хто з вас козак! Бачите чортових бусурман?

Он указує на коп'я з головами, котрі, видимо, для прикраси цього варварського пира, Грицько воткнул в землю прямо у входу в шатер.

Полковник. Ану хто з вас влучить в невір з двох пістолів з коня? Та, кому я це кажу! Навряд чи з вас знайдеться хоч один такий. Бо зараз саме сміття, а не козаки. Ні пити, ні стріляти, ні дівку обійняти не вміють.

Гремят тулумбасы. С грохотом розбрасывая домашню утварь, мчаться коні. Выстрелы, порохової дым, оскаленные усатые хищные лица.

Полковник (стріляє з пістоля). Горілки, стара!

Мотря вносить горилку.

Полковник. Хлопці, а дивіться всі на стару, поки ще не вмерла.

Хлопці. Дивимось, батьку.

Мотря. Болячок тобі на язик, старий бовдуре!

Полковник. Дивіться, хлопці, вона – матір ваша, бо тяжко без матері на світі жити.

Киндрат Омелянович плачет. Вслід за ним плачут сотоварищи. Дівучка украдкою смахивает слезу і тут же вскрикивает, оказавшись в цепких лапах Михайлика.

Михайлик. От бачиш, дівко, не я до тебе, а ти до мене в садок ходиш.

Дівчина. Облиш мене, козаче, не судилося нам в садку любитися. Різні у нас дороги.

Михайлик. Стривай, дівчино, та що ти таке кажеш? Як повернуся з походу – справим

весілля, будеш у мене в золоті і оксамиті ходити, як цариця. З срібла будеш їсти. В дукачі вбиратися. А таких коней і бугаїв, як у мене, навіть в самій Манжалії ні у кого нема.

Дівчина. Навіщо мені твої бугаї, пусти мене, козаче!

Девушка вырывается и убегает. Она оказывается на крутом берегу реки. Сверкающая в вечерних лучах река с неизменными рыбаками спокойно несет свои волны.

Над девушкой летят утки. На самом краю обрыва – вертикальные столбообразные дымы. Греясь возле костерка, пекут картошку девочка и мальчик. Рядом пасется павлин, нарушая тишину непристойными воплями. Стоя на краю обрыва, девушка взмахивает руками. Летят утки...

Мыкола Гнатович просыпается с паническим криком, как это делают похмельные люди, когда им страшно. Он продирает глаза и видит себя сидящим на берегу реки вместе со спящими, как апостолы, Степаном Чарльзовичем и Свиридом Опанасовичем. Озверелые байкеры проносятся совсем рядом. С реки тянет утренним туманом. Рыбаки неподвижны, как изваяния. Над головой Мыколы Гнатовича летят утки: одна, две, много... Мыкола Гнатович растерянно смотрит вверх. Приська сидит рядом и плачет.

Микола Гнатович. Не плач, бабо, не плач, моя любя.

Он обнимает Приську, и вот они уже стоят возле дикой яблони, ствол которой обвит равнодушным змием. Два потерянных создания, все вместе – эдакий поникший Дюрер, и смотрят вверх, наблюдая утренний перелет птиц.

Выстрелы охотников в тишине.

Байкеры холодно и неумолимо мчатся по степной Украине.